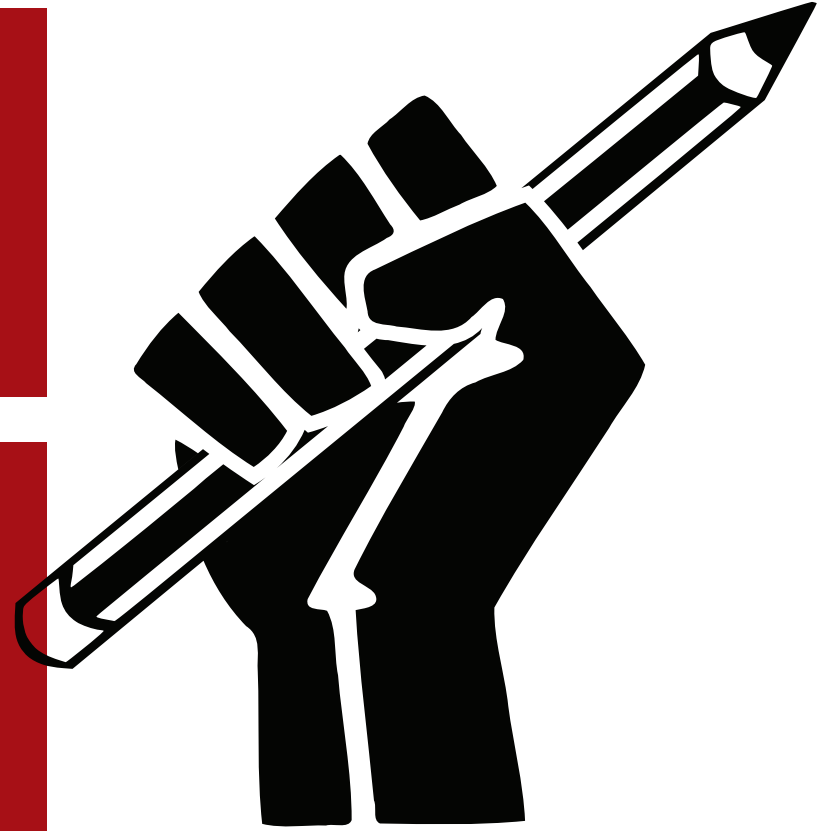

İFADE ÖZGÜRLÜĞÜNE DARBE

SANSÜR

YASASI

GERİ ÇEKİLSİN

İktidarın sosyal medya düzenlemesi adını verdiği yeni yasa, çok açık ki sansür yasasıdır. Bu yasa, halkın gerçek bilgiye ulaşmasındaki en önemli öge olan ve Türkiye'de artık kısıntıları kalmış olan ifade özgürlüğünün ve özgürce yazabilmenin askıya alınması, zorunlu bir otosansür mekanizmasının devreye girmesi anlamına gelecek.

SOSYAL MEDYAYI KARARTACAKLAR

Basın ve sosyal medyaya yeni yaptırımlar getiren düzenleme TBMM Adalet Komisyonu'ndan geçti. Düzenleme, 'dezenformasyonla mücadele' iddialarıyla gündeme gelse de görüldü ki düzenlemenin kendisi en büyük dezenformasyon aracı olacak.

Düzenlemeyi gündeme getiren AKP ve MHP, böylece "ifade özgürlüğünün güvence altına alınacağını" dile getiriyorlar. Ama özünde, ağır bir sansür yatan düzenleme, sosyal medya haberciliğinin ve giderek haberciliğin ölüm çanları anlamına geliyor.

İki önemli nokta

Düzenlemenin iki önemli noktası var: Birisi, internet haber sitelerinin ve platformlarının iletişim adresi, ana sayfada, kullanıcıların kolayca ulaşabileceği şekilde bulunmak zorunda. Burada, faaliyet gösterdiği iş yeri adresi, ticari unvan, elektronik posta adresi, iletişim bilgileri ve elektronik tebligat adresi, yer sağlayıcının adı ve adresi gibi bilgiler bulunacak.

Bu, internet sitelerinin tıpkı süreli yayınlar gibi bir yayın tanımı içinde ele alınması anlamına geliyor.

Diğer önemli başlık ise 'bilgi yayana' hapis cezasının gündeme gelmesi. 'Halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma' diye bir suç uydurulup, bunun üzerinden bir baskı mekanizması devreye sokulmaya çalışılıyor. "Halk arasında endişe, korku veya panik yaratmak saikiyle yapılan haberlere" yönelik üç yıla kadar hapis cezası öngörülüyor. "Ülkenin iç ve dış güvenliği, kamu düzeni ve genel sağlığıyla ilgili gerçeğe aykırı" olarak tanımlanan bilgiyi, "kamu barışını bozmaya elverişli" olacak şekilde yayanlar bu hapis cezalarını alacaklar.

Bu düzenleme çok açık ki sadece sansürü değil, halkın gerçek bilgiye ulaşmasındaki en önemli öge olan ve Türkiye'de artık kırıntıları kalmış olan ifade özgürlüğünün ve özgürce yazabilmenin askıya alınması ve sansürle birlikte bir otosansür mekanizmasının devreye girmesi anlamına gelecek.

Kime göre "gerçeğe aykırı"

29. madde "gerçeğe aykırı" olarak tanımlanan bilgiyi yaymayı suç haline getirirken, çok iddialı davranıyor. Hangi gerçek? Şu anda bir dizi konuda iki gerçek var örneğin: AB ve ABD'nin Türkiye ekonomisinin başarılarını kışkırdığı birilerinin iddiası, Türkiye'nin dünyada en kötü yönetilen ve en zor durumdaki ekonomilerden birisi olduğu ise aralarında Sosyalist İşçi'nin de olduğu başka platformların ve muhalefetin iddiası. Üstelik açık ki "ülkenin iç ve dış güvenliği"ne zarar veren, gerçeğin çarpıtılmış olan hali de ilkidir.

Bir başka örnek de açıklıkla ilgili. Erdoğan, Mayıs ayının sonunda bir konuşmasında Dış Ekonomik İlişkiler Kurulu (DEİK) Merkez Ofisi Açılışı ve Ustalara Saygı Ödül Töreni'nde "Şimdi birileri diyor ki 'aç kaldık' aç kalan falan yok" demişti. Oysa Tüketici Hakları Derneği tüketicilerin 25,5 milyonunun açlık, 51 milyonunun yoksulluk sınırının al-

ında yaşam mücadelesi verdiğini açıklamıştı. Türk-İş açlık sınırının 6 bin 17 lira olduğunu, asgari ücretin ise bundan bin 764 lira düşük olduğunu, yani asgari ücretle geçinmeye çalışan ailelerin aç olduğunu açıkladı.

Bu durumda gerçeğin ne olduğuna ve kimin gerçeğe aykırı açıklamalar yaptığını kim karar verecek. Mahkemeler Erdoğan'ın ilk açıklamasını veri alıp, açlık sınırını asgari ücretin üstünde tespit eden Türk-İş internet sitesindeki haberi 'kamu barışını bozmaya' elverişli olmakla suçlayabilir. Fakat aynı Erdoğan üç gün sonra gençlerle gerçekleştirilen Dünya Tütünsüz Günü buluşmasında, "Bundan dolayı da çok rahatsızlar. Hem suluda artırıyoruz hem sigarada artırıyoruz...Aç, sefil geziyor ama onu almaktan geri durmuyor...Rakıyı almaktan, birayı almaktan geri durmuyor." derken, insanların "aç" gezdiğini de ifade etmiş oldu.

İlk açıklama gerçekse, ikincisi değil!

Canımı sıkma hapse atarım yasası

Bu, tek kelimeyle isteğim dışında haber yapmanı hapse atarım yasası. Gerçek ortadayken, örneğin Çiğdem Mater yurt dışında olmasına rağmen duruşmalara katılmak üzere Türkiye'ye gelmişken, hakkında hiçbir somut delil olmasına rağmen Gezi davasından, üstelik kaçma şüphesi nedeniyle tutuklanmışken, yargısal alan iktidarla aynı hızda gerçekliğin bu kadar dışına çıkmışken getirilen bu yeni düzenleme, saf bir baskı aracından başka bir şey olamaz.

Enflasyon oranları, yargı alanında yaşananlar, dış politikada eleştirilen noktalar, iç politikada gerilim politikaları, kadın hakları, LGBTİ+ hakları, işçi grevleri ya da aklımıza gelen herhangi bir konudaki adaletsizlik "ülkenin iç ve dış güvenliğine zara vermeye" suçlanabilir.

Bu düzenleme bunu yapmanın aracıdır.

Bu sadece seçimlere giderken iktidarın gerçeklerin açığa çıkmasını engellemek için gündeme getirdiği bir yasa de-

Bu, tek kelimeyle isteğim dışında haber yapmanı hapse atarım yasası. Gerçek ortadayken, örneğin Çiğdem Mater yurt dışında olmasına rağmen duruşmalara katılmak üzere Türkiye'ye gelmişken, hakkında hiçbir somut delil olmamasına rağmen Gezi davasından, üstelik kaçma şüphesi nedeniyle tutuklanmışken, yargısal alan iktidarla aynı hızda gerçekliğin bu kadar dışına çıkmışken getirilen bu yeni düzenleme, saf bir baskı aracından başka bir şey olamaz.

ğildir. Bu, AKP-MHP ittifakının siyasal programının, son beş yıldır inşa ettikleri otoriter siyasi yapının doğrudan bir sonucudur. Sesi çıkan tek öge olarak, devlet ve devletin şimdiki politik eğilimlerinin propagandasını yapanların kalmasını isteyen, geri kalanların görüşlerini yaymasını neredeyse vatana ihanetle eş tutan bir siyasi iktidar pratiğinin yeni bir hukuksal düzenlemeyle güçlendirilmesi girişimidir.

Kuşkusuz skandalların, ekonomik krizin yarattığı adaletsizliklerin ve eşitsizliklerin, iktidar içi zaman zaman açığa çıkan çatlaklar ve bu çatlaklardan açığa çıkan "derin ilişkilerin" seçim öncesinde gündeme gelmesi ve gerçeklerin teşhir edilmesinin engellenmesi isteği de bu yasanın ruhunda var.

Ama karşımızdaki aşırı sağcı bir iktidar bloku. Her uygulaması bu sağcılığın, yani kendi suretinde bir dünya yaratma arzusunun bir ifadesi.

Bu yasanın derhal püskürtülmesi bu yüzden çok önemli.

İKLİM KRİZİNİ DURDURABİLİRİZ ATÖLYESİ

**SÖĞÜTLÜÇESME CADDESİ, KALEM SOKAK, NO: 11,
ARIF BEY İŞHANI, K:3, OSMANAĞA**
İLETİŞİM: 05334479709 - SKYPE'TAN CANLI YAYIN

antikapitalistler

2 Temmuz Cumartesi
14:00-15:00
**İKLİM DEĞİŞİKLİĞİNDEN
İKLİM KRİZİNE**
Konuşmacılar: **Ersin Tek - Tuna Emren**

15:15-16:15
**İKLİM KRİZİNE MARKSİST
BİR YANIT**
Konuşmacılar: **Nuran Yüce - Tibet Şahin**

16:30-17:30
İKLİMİ DEĞİL SİSTEMİ DEĞİŞTİR
Konuşmacılar: **Suda Meriç - Özdeş Özbay**

BARIŞTAN YANA
Yıldız Önen

BİREYSEL BAŞVURU HAKKI VE DEMOKRATİKLEŞME

İktidar, baskıcı politikalarda daha da ısrarcı olacağını, çoktan 'sosyal medya yasası' olarak tanınan 'Basın Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi'ni TBMM Adalet Komisyonu'ndan ışık hızıyla geçirmesiyle gösteriyor.

Bu yasayla iktidar meydanı ve sosyal medyaya yalan üstüne yalan söylemeye devam edebilecekken, gerçekleri açıklayan muhalif medya kuruluşları ağır bir baskıyla karşı karşıya kalacak.

Bu yasa geçerse, Anayasa Mahkemesi'nin hali hazırda şikayetçi olduğu bireysel başvuru konusunda yeni bir patlama yaşanacak.

AYM başkanı Zühtü Aslan, bu yılın başından beri her fırsatta iş yükünün yoğunluğunu dile getiriyor. 2022 yılının Şubat ayında AYM 66 bin başvuruya boğuşurken Mart ayında başvuru sayısı 73 bine çıkmıştı. Çok kısa sürede gerçekleşen bu yüzde 22'lik artış, inanılmaz bir hızla aynı ayın sonunda 90 bine çıktı.

AYM başkanı mağdurdan daha mağdur

AYM başkanı, Mart ayının sonunda yaptığı bir konuşmada, "14 Şubat'ta İstanbul'da yaptığımız bölge toplantısından bugüne iş yükünde durum maalesef daha da vahim hâle gelmiştir. O tarihte bireysel başvuru 66 bin civarındaydı. Neredeyse 40 gün sonra, bugün itibarıyla başvuru

ru sayısı 90 bine ulaşmış durumdadır. Bu sayının endişe verici olduğu ortadadır. Doğrusu dünyada bizim dışımızda bu kadar başvuruya uğraşan bir anayasa mahkemesi de insan hakları mahkemesi de bulunmamaktadır. Hızla artan iş yükü maalesef bireysel başvuru kurumunu felç etme potansiyeli taşımaktadır. Bu nedenle bireysel başvurunun geleceğinin iş yükünün azaltılmasına bağlı olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır." diyor. (<https://www.anayasa.gov.tr/tr/baskan/konusmalar/adli-yargida-bireysel-basvuru-kararlari-ve-ihlalin-sonuclarinin-ortadan-kaldirilmesi/>)

AYM başkanı, sorunun çözümü için üç öneriye sahip. AYM başkanı ilk önerisini başvuru sahiplerine, yani hakkının yendiğini düşünenlere yapıyor. "Biz süper temyiz mercisi" değiliz diyor. Oysa sayısız örnekte, yargılama sürecinde hak ihlali açıkça görülüyor.

Bu yüzden AYM başkanının ikinci çözüm önerisi, ilk önerisinde gösterdiği adresin de yanlışlığına işaret ediyor. AYM başkanı Zühtü Arslan'ın ikinci önerisi, "ihlal kaynaklarının kurutulması." Burada sözü edilen, devletin temel hak ve özgürlüklerin korunmasına yönelik negatif yükümlülükleri, mahkemelerin hemen her defasında tutuklu yargılama kararı vermesi örneğinde olduğu gibi, bireysel başvurularda yaşanan yığılmanın temelini oluşturuyor.

Çözüm başka yerde

AYM başkanının üçüncü çözüm önerisi ise aslında Türkiye'de yasal alanda yaşanan kargaşanın ve siyasi alanın yargı alanı üzerindeki doğrudan etkisinin bir itirafı gibi: "Üçüncü olarak bireysel başvurunun başarısı, verilen ihlal kararlarının etkili bir şekilde uygulanmasına bağlıdır... idarenin, yasama, yürütme ve yargı organlarının ihlal kararlarında ortaya konan temel ilke ve esasları uygulamaları, yeni hak ihlallerinin önlenmesi bakımından bir zorunluluk olarak karımıza çıkmaktadır. Bu noktada ihlalin kaynağına göre idareye, yargıya ve yasama organına çok büyük görevler

düşmektedir. İdarenin ve mahkemelerin ihlal kararlarındaki değerlendirmeleri dikkate alarak, yeni başvuruların yapılmasını beklemeden ihlale yol açmayacak şekilde karar vermeleri çok önemlidir."

Burada asli sorunun ne olduğu ortaya çıkıyor. AYM'ye yönelik bireysel başvuru hakkının kullanımı, iktidar bloğunun otoriterliğin dozunu artırmasıyla paralel bir şekilde ilerliyor. Bu yüzden Bahçeli'nin üst mahkemelerin kararının tanınmamasına yönelik alt mahkemelere yönelik çıkışları, Erdoğan'ın 2018 yılında AIHM'in Selahattin Demirtaş'la ilgili verdiği karara karşı "AIHM'nin bugüne kadar biliyorsunuz terör örgütüyle ilgili verdiği birçok karar var. Hepsisi de aleyhdedir. Onun karşılığında bizim de yapabileceğimiz birçok şeyler vardır. Biz karşı hamlemizi yaparız, işi bitiririz" gibi çıkışları, bireysel başvuru hakkının kullanımında yaşanan patlamanın geri planında bütünüyle siyasi iktidarın politikalarının yattığını gösteriyor.

AYM'de yaşanan bu bireysel başvuru yığılması, Türkiye'de hızla yükseltilmesi gereken demokrasi mücadelesinin en önemli sacayaklarından birisinin yargının bağımsızlığı meselesi olduğunu da gösteriyor.

2010 yılında yükseltilen demokrasi mücadelesinin, anayasa referandumunda "yetmez ama evet" diyerek savunduğumuz önemli değişiklik maddelerinden birisi olan bireysel başvuru hakkı 23 Eylül 2012 tarihinden itibaren kullanılmaya başlandı. İktidarın tek adam rejiminin ellerinde toparlanması süreci, o anayasa değişikliğiyle elde edilen tüm kazanımların gasp edilmesiyle el ele ilerledi.

Bu yüzden şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: demokratik hakların kullanılmasının önündeki engeller kalkmadan, AYM başkanının parmak bastığı sıkıntılar ortadan kalkamaz. Demokratikleşmenin ilk şartı, bu iktidardan aşağıdan bir mücadeleyle kurtulmaktır.

KÜRTLERE YÖNELİK BASKILAR DOLU DİZGİN

Hükümet Kürtler üzerindeki baskıları artırıyor. Önce Rosa Kadın Derneği'ne baskın yapıldı, tutuklamalar oldu. Ardında GÖÇİZDER basıldı, 22 kişi tutuklandı. Son olarak Kürt medyasından 16 gazeteci 8 günlük uzun gözaltı süresi sonunda tutuklandı. HDP üye ve yöneticilerine baskılar ise sürekli devam ediyor.

Kayımlar sürekli Kürt isimlerini ortadan kaldırıyorlar. Sokaklardaki tabelalardan, dükkânların isimlerine kadar her yerde Kürtçenin görünmez olması için çalışıyorlar. Düğünde sarı, kırmızı, yeşil şal giyen çift gözaltına alınıp tutuklanıyor. Üniversitelerde Kürt öğrencilere karşı linç girişimleri var.

HDP'ye, Kürt duyarlılığı ekseninde gazetecilik yapanlara, sivil toplum çalışmaları yürütenlere karşı iktidarın uyguladığı zulüm devam ederken, muhalefet partilerinin bu yapılanları görmezden gelmesi sorunu bir kat daha büyütüyor.

YENİSAHRA'DA DEPOLARI KUNDAKLANAN İŞÇİLER

Yenisahra Mahallesinde Selahattin Çelik isimli bir çocuk polisten kaçarken trafik kazasında yaşamını yitirdi. Çelik'in ölümünün ardından Afganistanlı mülteciler Zafer Partili Ümit Özdağ tarafından hedef gösterildi. Göçmenlerin çalıştığı geri dönüşüm depolarına gerçekleştirilen saldırılarda, bir işçi bıçaklanırken Türkiyeli 3 atık işçisi vücudunun çeşitli yerlerinden yaralandı.

Sosyal medyada yapılan paylaşımlar sonrası ırkçı gruplar

SURİYE OPERASYONUNA KIRMIZI KART

Rusya, Türkiye'nin Suriye'ye yapacağı operasyona onay vermedi. Hükümet yetkilileri her ne kadar operasyon hazırlıklarının devam ettiğini söylese de, Rusya tarafı operasyonun sorun yaratacağını, yapılmaması gerektiğini açıkladı. Daha önce Rusya Savunma Bakanı, operasyonun Fırat'ın doğu yakasına yapılacağını düşünerek, destekler mahiyette konuşmalar yapmıştı. Ancak Fırat'ın doğusu için ABD'den onay alamayan Türkiye, stratejik olarak da önem verdiği, Türkiye'de yaşayan Suriyelileri göndermeyi planladığı Tel Rıfat ve Membreç bölgelerini operasyon için dillendirmişti.

Sonuçta Türkiye Fırat'ın doğusu için ABD'den, batısı için Rusya'dan operasyon onayı alamamış oldu. Hükümet iç politika ve ekonomideki çıkmazlarını, dış politika hamleleri ile çözmeye çalışıyor. Hükümetin halkı meşgul etmek için bulduğu yeni konu Ege adaları.

geri dönüşüm depolarında bulunan atık işçilerine saldırdı. Birçok depoda atıkları ateşe veren saldırganlar 3 kişiyi yaraladı. Geri dönüşüm işçileri, yaşananlardan dolayı mağdur olduklarını, insanların Ümit Özdağ'ın söylemleriyle provoke edildiğini ve kendilerine yönelik fiziksel saldırıların gerçekleştiğini belirttiler.

Yıllardır aynı mahallede çalıştıklarını belirten geri dönüşüm işçileri, bu provokasyonlara gelmeyeceklerini, ifade ettiler.

KİRA SINIRLAMASI ÇÖZÜM MÜ?

Kiralardaki anormal artışın, genel ekonomik bozulmadan farkı yok. Bütün fiyatlar artıyor, üretim hızı diğer mallara göre daha yavaş olan konutların fiyatı daha hızlı artıyor. Hükümetin konut üretimi ile ilgili uzun vadeli planlar yapmaması, TOKİ'nin kâr amacı ile ucuz konut üretimine yönelmesi konut fiyatlarındaki artışa tetikledi.

Kiralarn dondurulması, sadece kira geliri ile ayakta durmaya çalışan insanlar için yıkım demektir. Yüzde 161 pahalılığın olduğu yerde yüzde 25 kira geliri artışı bu insanların hayatını karartır. Fakat bunun tersi de doğrudur. Kiracılar da bu fahiş kiralarda eziliyor, taşınmak zorunda kalıyor. Patronlara her türlü desteğini esirgemeyen hükümetin, konut sorunu konusunda elini taşın altına koyması, kısa vadede yoksullara kira yardımı yapması, uzun vadede ucuz konut üretimini gerçekleştirmesi gerekir.

GÖÇMENLERE ÖZGÜRLÜK İRKÇILIĞA DURDE

21 HAZİRAN SALI 19:00 BASIN AÇIKLAMASI SÜREYYA OPERASI ÖNÜ - KADIKÖY

20:00 FORUM
KONUŞMACILAR: ADEM MAARASTAWI (SURİYELİ AKTİVİST)
FERİDE ERALP (KADINLAR BİRLİKTE GÜÇLÜ)
İBRAM DOĞAN (SES AKSARAY) - KADİR BAL (TARLABAŞI DAYANIŞMA)
MELİKE KARAOĞMANOĞLU (AVLAREMOZ YAZARI)
TAHA ELGAZI (SİĞİRMACILAR PLATFORMU)
TUNA EMREN (HEPİMİZ GÖÇMENİZ, İRKÇILIĞA HAYIR PLATFORMU)

SÖĞÜTLÜÇEŞME CADDİSİ, KALEM SOKAK, NO: 11
ARIF BEY İŞHANI, KAT: 3, OSMANAGA - KADIKÖY
İLETİŞİM: 05362196341

Canlı yayını @marksist.org

UKRAYNA SAVAŞI HÜKÜMETLERE VE PATRONLARA YARIYOR

Savaş çığırkanları kanlı emperyalist gündemlerine devam ederken Ukrayna halkı acı çekiyor.

CHARLIE KIMBER

Ukrayna savaşı inanılmaz bir insani yıkıma neden olacak, daha korkunç gelişmelere sahne hazırlayabilecek öldürücü, ezici bir çatışma halini aldı. Rus güçleri Severodone'tsk başta olmak üzere Ukrayna şehirlerini vurmaya devam ediyor. Tam anlamıyla bir zulme dönüşen bu acımasız işgal Rus egemen sınıfına çıkar sağladığı gibi, diğer taraftan ABD ve NATO askeri ittifakı da bu savaşı kendi güçlerini genişletmek için kullanıyor.

Batı güçleri, Rusya'yı dize getirmeyi ve ardından yüzlerini Çin'e dönüp girişecekleri ekonomik ve muhtemelen de askeri çatışmalar için sahneyi şimdiden kurabilmek istiyor. ABD son zamanlarda Ukrayna'ya, büyük kısmı silahlar ve çeşitli askeri malzemeler şeklinde iletilmiş olan 32 milyar dolar aktardı. Ukrayna'yı, kendi rakiplerine karşı yürüttüğü bu vekalet savaşında kullandığı ortadadır. Boris Johnson da savaş çığırkanlığı konusunda rakip tanımıyor. Böylece dikkatleri kendi yarattığı krizlerden uzaklaştırmaya çalışıp ABD emperyalizmiyle aynı çizgide ilerleyecek. Bunların bedelini ödeyenlerse dünyanın her yerindeki sıradan insanlar oluyor. Gıda kıtlığının giderek yayılıyor olması, gıda fiyatlarının artmaya devam etmesi bunun bir göstergesidir.

Dahası, bu durum egemen sınıflar arasındaki tüm ihtilafları büyütüp çok daha şiddetli hale getirebilir. Sözgelimi, ikisi de NATO

üyyesi olan Yunanistan ve Türkiye şimdi Ege Denizi'ndeki adalar üzerinden yeni bir propaganda savaşı başlattılar. NATO ve ittifaklarının bu savaş atmosferini değiştirmek yerine teşvik ettiği görülüyor. Geçtiğimiz hafta Ukrayna Devlet Başkanı Vladimir Zelenski, Johnson'un Rusya'ya karşı oynadığı liderlik rolünü övdü ve NATO'dan daha fazla mühimmat talep etti. Küresel bir konferans sırasında Financial Times gazetesine demeç veren Zelenski, Johnson'un muhafazakâr milletvekili grubunun güven oylamasından geçebilmiş olmasını "harika bir haber" diye yorumluyordu: "Çok önemli bir müttefikimizi kaybetmediğimiz için memnunuz."

Ukrayna, ana-akım medyada övülüp durduğunun aksine, bağımsızlık ve özgürlüğün parlayan bir örneği gibi durmuyor.

Avrupa Kamu Hizmetleri Birliği (EPSU) geçtiğimiz günlerde, Ukrayna hükümetinin "işçilerin işten çıkarılmalarını kolaylaştıracak yasaları" yürürlüğe koyma girişimlerini kınadı. Birlik, "5371 sayılı yasa tasarısı 2021 sonbaharında işçi sendikaları tarafından reddedilmiş olmasına rağmen sıkıyönetim kılıfıyla çıkartıldı," diyor. EPSU'ya göre bu yasa, "sendikaların onayını almadan işten çıkarma şansını elde etmek isteyen" patronların korunması için tasarlandı.

Başkan yardımcılardan biri İngiltere'deki Unison sendikası olan Liz Snape olan EPSU, ulusal sendikaların çatı örgütüdür.

Açıklamada, Ukrayna'daki işçi hakları yasalarının "Sovyetlere özgü ve son derece bürokratik" olduğu da söyleniyor; halihazırda yaşanan çığnenmesi "yasa tasarısını kaleme alanların Çarlık dönemini tercih ettiğini" gösterdi.

Bu yasalar yürürlükten kaldırılırken Ukraynalıların protesto etme hakları sıkıyönetim tarafından ciddi bir şekilde kısıtlandı. Rusya'nın Ukrayna'yı işgalinin üçüncü haftasın-

da, Zelenski tarafından desteklenen parlamento, çalışma ilişkilerini düzenleyen 2136 sayılı yasayı kabul etti. Bu, geçici olarak – sıkıyönetim dönemi boyunca sürecek şekilde-, şirketlerin işçi haklarını ihlal etmesine fırsat tanıyan bir yasa. Patronların toplu iş sözleşmelerini gasp etmelerine, grevleri ve sokak gösterilerini mahkeme kararına ihtiyaç duymadan yasaklamalarına izin vermiş oldular.

FRANSA SEÇİMLERİ: MACRON GERİLERKEN RADİKAL SOL VE AŞIRI SAĞ GÜÇLENİYOR

ransa'da yapılan seçimlerde Macron'un partisi Meclis çoğunluğunu kaybetti. Meclis çoğunluğunu sağlamak için 289 sandalye gerekiyken, Macron 245 sandalye kazanabildi. 300'den fazla sandalyeye sahip molan Macron için bu ağır bir gerileme anlamına geliyor.

Macron beş sene önce ittifaklarıyla beraber 356 sandalyeye sahipti.

Sarı yeşil ekoller eylemine yönelik devletin vahşi saldırısı, pandeminin idare edilmesindeki başarısızlık, sürekli olarak zenginleri kollayan ekonomik kararlar alınması ve ekonomideki kötü gidişin maliyetini yoksullara yüklemeye çalışması Macron'un yenilmesine ve parlamentoda en üst düzeydeki iki yardımcısının ikisinin de seçilememesine neden oldu.

Faşist tehlike

Fransa'da faşist tehlikenin yükselişini seçimlerde kazandıkları koltuk sayısı gösteriyor. 1997'de bir, 2002'de sıfır, 2012'de bir, 2018' sekiz ve 2022'de ise 89 milletvekilliği kazandı. Merkez siyasetin Macron aracılığıyla güçlendirdiği ırkçılık ve İslamofobi, bu tutumu bir örgütlenme rüzgarına çeviren faşistler tarafından kullanıldı.

Anaakım partilere oy veren insanlar, faşist partinin iddialarının sıradanlaşması, yani diğer partilerin ırkçılığı savunması ve normal hale getirmesi faşistlerin ırkçılığının "normal" siyasi yelpazenin bir parçası olarak görülmesine neden oldu. Fiyat artışlarından ve yaşam standartlarının düşmesinden rahatsız olan insanlara merkez siyaseti sert bir şekilde eleştiriyor görünerek sahte ama inandırıcı bir seçenek sundular.

1986 yılında Jean-Mari Le Pen'in 35 milletvekili çıkarttığı seçimlerinden sonra rekor sayıda faşistin yeniden meclise girmesi Fransa'da işçi sınıfı için uyarı sirenlerinin devreye girmesi anlamına geldi.

Sol ittifakın yükselişi

NUPES (Yeni Ekolojik ve Toplumsal Halkçı Birlik) seçimlerde 131 sandalye kazandı ve ana muhalefet haline geldi. Bir otel temizlikçisi ve bir bölgedeki otel grevine liderlik eden Rachel Keke, Macron'un eski spor bakanını seçim bölgesinde mağlup etti.

NUPES, emeklilik yaşının 60'a düşürülmesi, temel ihtiyaç maddelerinin fiyatlarının dondurulması, yenilenebilir enerjiye büyük yatırımlar yapmak, servet vergisini yeniden

getirmek gibi net sol taleplerle öne çıktı. NUPES'in başarısı radikal sol bir alternatife duyulan özlemin de ifadesi oldu.

Yine de NUPES Sosyalist Parti ve Yeşiller Partisi gibi radikal olmayan güçleri ittifakta tutmak için polis şiddetine karşı komisyon kurulması, büyük şirketlerde işten çıkartmaların yasaklanması ve bankaların kamulaştırılması gibi önlemleri talep etmekten vazgeçti. Buna rağmen kampanyanın diğer radikal talepleri sola yönelik büyük bir umut hareketini ivmelendirdi.

Seçim sonuçlarının ardından NUPES lideri Melenchon "Mesajım bir kez daha mücadele mesajıdır. Bu dünyayı değiştirmek için güçlü bir istek duyan genç nesle bir mesaj bu. Elinde muhteşem bir mücadele aracın var NUPES." dedi.

Fransa seçim sonuçları düşük ücrete, eşitsizliğe, ırkçılığa, faşizme karşı ve insan hakları için verilen mücadelelerin parlamenter kurumların dışında yürütülmesinin gerekli olduğunu gösteriyor. Sonucu seçim manevraları değil, aşağıdan mücadele belirleyecek. "Muhteşem mücadele aracı" grevler, kitlesel protestolar ve bunlara odaklanan siyasettir.

“TARİHİN DOĞRU TARAFINDA OLDUĞUMUZU BİLİYORUZ.”

“MÜCADELEDEN VAZGEÇMEYECEĞİZ”

10 Haziran'da Onur Ayı çerçevesinde ODTÜ'de LGBTİQAA++ Dayanışması tarafından Onur Yürüyüşü düzenlenmek istendi. ODTÜ'de son olarak 2019'da düzenlenen yürüyüşe polis sert bir şekilde saldırmış, on sekiz öğrenci ve bir akademisyeni gözaltına almış, haklarında 'kanuna aykırı gösteri yürüyüşü düzenleyerek ihtar ve zor kullanmaya rağmen dağılmamakta direnme' suçlamasıyla dava açılmıştı. İki yıl süren dava sonunda, öğrencilerin tümü ve akademisyen suçun oluşmadığı gerekçesiyle beraat etmişti.

Pandemiden sonra bu yıl düzenlenmek istenilen 10. ODTÜ Onur Yürüyüşü de, bir önceki gibi rektörlük tarafından yasaklanmaya ve kriminalize edilmeye çalışıldı. Rektörlüğün attığı bir mailde, LGBTİ+'ların okulun prestijini sarsmaya çalıştığı öne sürüldü ve öğrencilere yürüyüşü yaptırılmama çağrısında bulunuldu. Öğrenciler tüm engellemelere rağmen kalabalık bir şekilde yürüyüş yapmaya başlayınca, rektörlüğün davetiyle üniversiteye giren polis, şiddet kullanarak 38 öğrenciyi gözaltına aldı.

10. ODTÜ Onur Yürüyüşü'nde yaşananlarla ilgili olarak ODTÜ LGBTİQAA+ Dayanışması'ndan Ali Yıldız ile konuştuk

Merhaba Ali. Önce seni tanıyalım...

Merhaba, ODTÜ İngilizce Öğretmenliği 2. Sınıf öğrencisiyim. Okula geldiğimden beri, yani üç senedir ODTÜ LGBTİQAA+ Dayanışması'nda aktif olarak bulunuyorum. Ayrıca Muamma LGBTİ+'da gönüllü olarak faaliyet yürütüyorum.

ODTÜ Onur Yürüyüşü bu sene de yapılamadı. Bunu bekliyor muydun?

Gerek rektörlükle yapmaya çalıştığımız görüşmelerin sonucundan, gerek diğer onur yürüyüşlerinin hâleden böyle bir engelleme olacağını bekliyordum. Rektörlükle yaptığımız görüşmede dışarıdan gelecek tepkilerden ne kadar korktuklarını, “bakın yapmayın he” tarzı söylemlerini dinledik. Buradan anlaşılıyor ki dışarıdan gelecek tepkiler, öğrencilerin anayasal haklarını savunmalarından daha önemli. Görüyoruz ki ülkede onlarca trans kadının öldürülmesi, sayısını bilmediğimiz LGBTİ+ intiharları, tüm LGBTİ+'ların (ODTÜ kampüsünde bile) yaşadığı şiddetler, gelecek tepkilerle kıyaslandığında hafif kalıyor onlar için.

Yine de yürüyüş yapıldı. Yürüyüş nasıldı sence?

Yürüyüş 17.40 gibi başladı, ilk 20 dakika her şey yolunda ilerledi. Gerçekten ODTÜ kampüsünde seneler sonra bir onur yürüyüşü oldu! O sırada ön taraftaydım. Mutluktan ağladığımı hatırlıyorum. Bu kadar kalabalığı ODTÜ kampüsünde en son hükümet istifa eyleminde görmüştüm, ki bu eylem de boykottan sonraki en büyük katılımı. Hayatımda yaşadığım en güzel anlardan biriydi.

Sonra arka taraftan çevik kuvvetin geldiğini gördüm. Resmen renkli bayraklar arasından siyah bir kitle öğrencileri şiddetle dağıtmaya çalışıyordu. Biz sonrasında kaçtık, arkamızdan geldiler. Üzerimize plastik mermiler sıktılar, her yerde inanılmaz biber gazı vardı. Çok uzun süre kovaladılar. İnsanların işkenceyle gözaltına alındığını gördük. Az önce birlikte yürüdüğümüz arkadaşlarımız iterek yere yatırıp ters kelepçeyle gözaltına aldıklarını gördük. Yürüyüş sonrasında sosyal medyadan gördüm ki çok daha büyük şiddetler uygulanmış. Şu an onları gerçekten betimlemek istemiyorum.

38 kişi gözaltına alındı. Arkadaşların serbest bırakılırken sen de oradaydın. Moraller yüksek miydi? Dayanışma nasıldı?

Dışarıda çok büyük bir dayanışma havası vardı. Hastane önünde onlarca kişi arkadaşlarımızın gözaltından çıkarılmasını bekledik. Bu dayanışmadan korkmuş olacaklar ki bir yerden sonra GMK'da değil Dikmen, Sincan gibi yerlerde bırakmaya başladılar. Biz arkadaşlarımızı oralarda da yalnız bırakmadık. Her hastanenin başında bizden birileri bekliyordu.

Moraller yüksekti fakat bir yandan da arkadaşlarımızın sağ salim çıkmasını umarak bekliyorduk.

ODTÜ'de bundan sonra mücadele nasıl sürecek?

Rektörlük zaten yürüyüş öncesinde yürüyüşü yasakladığını bildiren, hukuki zemini olmayan, yürüyüşü kriminalize etmeye ve düzenleyen öğrencileri hedef göstermeye yönelik bir mail attı. Bu maili biz dava ettik, davanın da peşinde olacağız. Yürüyüş sonrasında da bizim haklarımızı bize anlatmaya çalıştıkları “Yürüyüş sizin hakkınızsa yasaklamak da bakın burada görüldüğü gibi bizim hakkımız” tarzı manipülasyon ve kayyumsplaining dolu içi boş bir mail attı. İnsan bu maili atarken utanır hence. Öğrenciler maile bakıp sadece güldü.

Yürüyüşün hemen sonrasında Rektörlük binası önünde Eğitim-Sen, Mezunlar Derneği ve ODTÜ öğrencileri basın açıklaması okudu. Rektörlük yazısını gökkuşağı bayrağımızla kapattık. Biz mücadeleden vazgeçmeyeceğiz. Tarihin doğru tarafında olduğumuzu biliyoruz.

Onur Ayı bütün dünyada coşkuyla kutlanırken, Türkiye'de baskılar son bulmak bilmiyor. Ne söylemek istersin?

Tamam belki zamanında internet yoktu, kimse LGBTİ+ ne demek bilmiyordu falan ama artık bilgidan kaçış yok ya. Var olmak da, cinsiyet kimliğimizi-cinsel yönelimimizi yaşamak da, onur yürüyüşü de hakkımız. Elbet bunu herkes öğrenecek. Kayyumumuza sansürlenmiş internet vermişler herhalde, böyle bir üniversitede bile LGBTİ+'lardan bu kadar korktuğuna göre. Kütüphaneye gidip kuir teori kitapları okumasını öneriyorum kendisine. Biz kampüslerde de, sokaklarda da mücadeleyi sürdüreceğiz.

İKLİM KRİZİ MİLYONLARCA KİŞİYİ GÖÇE ZORLAYACAK

TUNA EMREN

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin (UNCHR) geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamaya göre, Ukrayna savaşı ve diğer çatışmalar; şiddetten, insan hakları ihlallerinden ve zulümden kaçmak zorunda kalan insan sayısını rekor düzeyde artırarak dünya nüfusunun yüzde 1'inin, yani 100 milyon insanın zorla yerinden edilmesine yol açtı.

Putin'in Ukrayna'yı işgali bu yıl içinde 8 milyon kişiyi göçe zorladı ve evlerini terk etmek zorunda kalan bu insanların 6 milyonunu ülkelerini de terk etmek zorunda kaldı.

Uluslararası Göç Örgütü'nün geride bıraktığımız günlerde açıkladığı üzere, 2021'de dünya genelinde 59,1 milyon insan iç göçe zorlandı ki bu, 2020'deki göç verilerine dört milyon yeni göçmenin eklendiğini gösteriyor. Çatışma ve şiddet, bir önceki yıla göre yüzde 50'lik bir artışla, 2021'de 14,4 milyon kişiyi yerinden etti.

Fakat masum insanları evlerini terk etmeye ve kendilerine dünyanın bambaşka bir yerinde yeni bir ev aramaya, bir kez daha ayakta kalmaya çabalamaya iten tek sebep savaşlar, çatışmalar, şiddet ve insan hakları ihlalleri değil: 2021'de seller, fırtına ve siklonlar gibi çeşitli iklim afetleri yüzünden, başta Asya-Pasifik bölgesinde olmak üzere yaklaşık 23,7 milyon iklim göçmeni de yaratıldı.

Dünyadaki her 78 kişiden biri zorla yerinden edildi

BM Mülteciler Yüksek Komiserliği tarafından paylaşılan yeni veriler, 2021'in sonu itibarıyla gerçekleşen göçlerin yüzde 83'ünün orta ve düşük gelirli ülkelerde yaşandığını gösteriyor. Göçe zorlananların yüzde 42'si 18 yaşın altındaydı.

Tüm raporlar aynı gerçeği vurguluyor; iklim afetleri de en çok yoksul toplumları, küçük ada ülkelerini yıkıma uğrattı.

Düşük ve orta gelirli ülkelerin küresel nüfusun yüzde 85'ini oluşturduğunu unutmamak gerek. Kapitalistlerin yol açtığı diğer krizlerde olduğu gibi, iklim krizinin yıkıcı etkileri de orantısız bir şekilde dağılıyor, yoksul insanların geçim kaynaklarını elinden alıyor, daha fazla yoksulluk yaratıyor, sınırlı kaynakları olan bu toplulukları açlığa itiyor, göç etmeye mecbur bırakıyor. Sonuç olarak, en yoksullar, dünya ortalamasının iki katından daha fazla refah kaybına uğruyor (Dünya Bankası).

İklim göçleri

Zorla yerinden edilme, on yıllardır süren bir artışla dünya genelinde giderek daha fazla insanı kapsamaya başlayan çok büyük bir tehdiye dönüştü. Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP), bu yüzyılın başında dünya genelinde 740 milyon iç göçmen yaratıldığını tahmin ediyor ki bu, başka bir ülkeye göç etmek zorunda kalan insan sayısının da yaklaşık üç katıdır.

Bir başka bilimsel çalışma olan Groundswell raporuna göre, iklim çöküşünün sebep olduğu afetler 2050 yılına kadar 143 milyondan fazla insanı iç göçe zorlayacak. 143 milyon iklim göçmeninin 86 milyonunun Sahra Altı Afrika ülkelerinden çıkması bekleniyor. İkinci sırada 40 milyon iklim göçmeni yaratılacağı tahmin edilen Güney Asya geliyor. Onu da 17 milyon iklim göçmeniyle Latin Amerika izliyor.

Rapor, iklim afetleri nedeniyle geçim kaynaklarının da kaybedildiğini, iklim krizi kaynaklı "dış göçün" bu nedenle daha da artarak devam edeceğini söylüyor. Bilhassa da 'duyarlı bölgeler' olarak tanımlanan, örneğin deniz seviyesine

yakın kıyı şeritleri ya da Etiyopya'nın kuzeyinde yaşanan çölleşmede olduğu gibi, dünyanın bazı bölgeleri şimdiden çok büyük risk altında. Hindistan'daki Bangalore ve Chennai arasındaki güney yaylaları, Mexico City ve Guatemala City çevresi ve Nairobi'nin de dünyanın başlıca iklim göçü bölgeleri haline geleceği tahmin ediliyor.

Günümüzün saygın iklimbilimcilerinden, Oxford Üniversitesi'nden Norman Myers, iklim değişikliğinin doğrudan bir sonucu olarak yer değiştirmek zorunda kalacak insan sayısını tahmin etmeye çalışıp şu sonuca ulaştı; "Muson sistemleri gibi yağış rejimlerinin bozulması, benzeri görülmemiş şiddette ve süredeki kuraklıklar ve deniz seviyesinin yükselişi gibi faktörlerle birlikte kıyı taşkınlarına da yol açıp 200 milyon insanı göçe zorlayabilir."

200 milyon iklim göçmeninin yaratılacağı bir gelecekte bahsediyoruz...

Günümüzde kayıtlara geçmiş tüm mülteci ve göçmenlerin on katı bir nüfusun iklim göçmeni olacağı bir gelecekte, dünyadaki her 45 kişiden birinin yer değiştirmek zorunda kalacağı bir dünyadan bahsediyoruz.

Ve bu sırada diğer sebeplerden ötürü göçe zorlanan insanların sayısı da artmaya devam edecek.

Gitmek mi kalmak mı?

İklim afetleri veya çatışmalar nedeniyle göçe zorlanan insanlar için gitmek ve kalmak arasında bir seçim yapmak sanıldığı kadar kolay olmuyor.

Hangisini seçerlerse seçsinler, baskı altında aldıkları bu karar çeşitli tehlikeleri de beraberinde getiriyor. Ve çoğu durumda bir karar verebilme şansına bile sahip olamıyorlar. Örneğin, kasabalarını yerle bir eden öldürücü bir fırtına veya sel gibi hızla gelişen afetlerde kendilerini, üzerine bir dakika bile düşünmeden yer değiştirmiş halde bulabiliyorlar. Dahası, büyük afetler aynı zamanda 'göç kazanı' adı verilen muazzam göç akışlarına da sebep olabiliyor ve bu akış dalgası da her yıl biraz daha yükselme eğiliminde.

Her yıl 9 milyon insan başka bir ülkeye göç etmek zorunda kalıyor.

İklim krizi, zaten zor olan kalma veya gitme kararını öyle zorlaştırıyor ve bunun için öyle az zaman bırakıyor ki, gelecekteki üzerinde son derece belirleyici olacağını bildikleri kapsayıcı değişkenleri bile (ekonomik unsurlar, siyasi gelişmeler gibi) devre dışı bırakmaktan başka çareleri kalmıyor.

2021'de 89,3 milyon göçmen yaratıldı.

Dolayısıyla bir geçim planları olmadan başlıyorlar göç etmeye. Sadece hayatta kalma çabasından ibaret olan böylesi bir yer değiştirme maalesef çoğunlukla daha fazla açlık, daha fazla ölüm anlamına geliyor.

2015 yılında, 113 ülkede yaklaşık 19,2 milyon insan, sel (8,3 milyon) ve fırtına (6,3 milyon) gibi hızlı başlangıçlı aşırı olayların neden olduğu afetler nedeniyle yerinden edildi. Bu sayı, çatışmalar ve şiddet yüzünden göçe zorlanan nüfusun iki katıydı. 2016'da sayıları 24 milyona ulaştı ve göçe zorlanan nüfusun ağırlıklı bölümü de Güney ya da Doğu Asya'nın yoksul toplumlarında yaşıyordu.

Kuraklık gibi yavaş başlangıçlı iklim afetleriyse, en azından başlangıç aşamasında, göç modellerinde ani değişiklikler yaratmıyor, fakat şiddetli bir çölleşme yaşanan tüm bölgelerde mahsul verimini düşürüp su krizlerini tetiklediği için çok büyük bir nüfusu tehdit eder hale geliyor.

Üstelik bu saydıklarımızın hepsi tekil olaylar. Yani bir bölgede yalnızca bir tür iklim afetinin yaşandığı durumları resmediyor, üstüne bir tanesi daha yaşanır olabilecekleri göstermiyorlar. Oysa dünya artık art arda gelen iklim şoklarını yaşamaya başladığı zamanlardan geçiyor ki bunun sonuçları her açıdan çok daha yıkıcı olabilir.

TÜM İNSANLIĞI TEHDİT EDEN DÖRT BÜYÜK RİSK FAKTÖRÜ

Avrupa Birliği İklim Değişikliği Servisi Copernicus'un yıllık raporuna göre, 2021 yazı, Avrupa tarihinde kayda geçirilen en sıcak yaz mevsimi oldu. Hindistan ve Pakistan'da bu yılın bahar aylarında başlayan ve halen devam etmekte olan öldürücü sıcak hava dalgalarının da artık daha sık yaşanacağı söyleniyor.

Türkiye, Yunanistan ve İtalya'da haftalarca süren yakıcı sıcaklar ve kuraklığın çok sayıda orman yangınına zemin hazırladığı bir yıl olan 2021'in Temmuz ve Ağustos aylarında sadece bu bölgede 800 bin hektar ormanlık arazi kaybedilmişti.

Fosil yakıtlara veda etmezsek, 2050 yılına kadar, ortalama küresel sıcaklıkların 0,3°C ile 2,5°C arasında artması bekleniyor. Yüzyılın geri kalanı içinse artışların, gelecekteki emisyonlara bağlı olarak 0,3°C ila 4,8°C arasında olacağı tahmin ediliyor.

Böyle bir tabloda iklim afetlerinin, bilhassa da sıcak hava dalgalarının giderek daha erken başlaması, daha uzun sürmesi ve daha şiddetli olması şaşırtıcı değil, bilakis kaçınılmaz oluyor. Nitekim, atmosfere salınan sera gazları yoğunluğunda en ufak bir düşüş yaşanmadı, emisyonlar yükselmeye devam etti. Ukrayna'daki savaş, artan fosil yakıt fiyatlarına kıyasla daha avantajlı olan yenilenebilir enerji seçeneğini gündeme getirebilirdi ama tam tersi oldu; 30 yıldır tüm iklim zirvelerini boşa harcayan "liderler" bu kez de o olağanüstü bütçeleri silahlanmaya ve yeni fosil yakıt projelerinin desteklenmesine yatırdı.

Sonuçları ortada: Benzeri görülmemiş sıcaklıklar tarımdaki verimi düşürüp gıda krizini büyütürken, yağış düzenlerindeki kaymalar ve değişimler de bu tabloya eklendi, tüm insanlık gündün güne büyüyen bir yıkıma terk edildi.

Bir diğer büyük risk ise su krizi: Tatlı su kaynakları hızla azalıyor.

Araştırmacılar, Orta Amerika'da, Güney Amerika'nın orta kesimlerinde ve Orta Asya'nın güneyinde büyük bir su krizi yaşanmasının beklendiğini duyurdu. Ayrıca Hindistan ve Afrika'nın da bu risk haritasına eklendiği görülüyor.

Araştırmacılar, Orta Amerika'da, Güney Amerika'nın orta kesimlerinde ve Orta Asya'nın güneyinde büyük bir su krizi yaşanmasının beklendiğini duyurdu.

Geniş kurak alanlara sahip Etiyopya ve Meksika'da ise su stresi milyonlarca iklim göçmeni yaratabilecek kadar güçlü hissedilecek. Ganj, İndus ve Brahmaputra gibi büyük nehirler buzul kayıplarına ve kar yağışındaki azalmaya karşı oldukça hassas sistemler oldukları için, bu bölgelerdeki yoğun nüfusun da iklim göçmenlerinin sayısını katlayarak artıracığı tahmin ediliyor.

Üçüncü risk faktörü ise deniz seviyesindeki yükseliş. Hükümetler Arası İklim Değişikliği Paneli (IPCC) raporlarına göre daha şimdiden erozyonlar ve tropikal siklonlar gibi afetlere yol açmaya başladı, yeraltı su kaynaklarının tuzlanmasına sebep oldu.

Dördüncü faktör olan aşırı hava olaylarını ise dünyanın her yerinde bizatihi tecrübe ediyoruz.

Tüm bu eza ve cefa fosil yakıt endüstrisinin de aralarında bulunduğu bir avuç milyarderin ve onlardan beslenerek iktidarını kalıcı hale getirmeye çalışan otoriter liderlerin keyfinin daim olması için yaşanıyor. Geleceğimizi çalıyor, hepimizi bir yandan savaş makineleriyle diğer taraftan yoksullaştırıp açlığa iterek ölüme sürüklüyor, kendileri daha fazla kâr edebilsinler diye neyiz var neyiz yoksa göz dikiyorlar.

Böyle devam edemeyiz. Onları durdurabilecek tek bir güç var; iklim hareketinin, 'hepimiz göçmeniz' diyenlerin, açlığa itilen işçilerin, patriyarkayı dize getiren kadınların, LGBTI+'ların, tüm krizleri en ağır şekilde tecrübe etmeye zorlanan herkesin, tarihin en büyük kitle hareketinde bir araya gelmesi...

PİSTTE BOŞ KALAN UÇAK

"Uçuş pistinde kalakalmış boş bir uçak Boris Johnson hükümeti için bir metafor olarak düşünülebilir, ama aynı zamanda Priti Patel'in göçmen politikasının somut sonucu."

İngiltere'nin önemli gazetelerinden birinin başyazısı bu cümleyle başlıyordu.

Priti Patel, İçişleri Bakanı.

Söz konusu uçak ise "illegal" göçmenleri Ruanda'ya götürmek üzere geçen hafta kalkması gereken ama kalkamayan uçak.

Hükümet akıl durdurucu ölçüde ırkçı ve insanlık dışı bir "göçmen çözümü" uygulayacaktı, uygulayamadı.

Ölüme göze alarak Manş Denizi'ni geçip İngiltere'ye ulaşan sığınmacılar yakalandıklarında uçaklara doldurulup Afrika'nın ortasında, Kongo, Uganda, Tanzanya ve Kenya'nın arasında küçücük bir ülke olan Ruanda'ya gönderilecek, başvuruları orada işlem görecekti.

Çeşitli ülkelerden, savaştan, baskıdan, yoksulluktan kaçan, inanılmaz bir kararlılıkla sayısız engeli aşarak İngiltere'ye varan sığınmacılar kendilerini bir anda 6.500 kilometre ötede, Ruanda'da bulacaktı.

Bu programı uygulamak için İngiltere, Ruanda hükümetiyle kim bilir kaç milyon sterlin karşılığında bir anlaşma imzalamış (yani rüşvet vermiş) ve yarım milyon sterlin ödeyerek bir uçak kiralamıştı.

"Uçuş pistinde kalakalmış boş uçak" işte buydu!

İçinde 700 mülteci olacaktı.

Bu haber duyulduğu anda İngiltere'nin bütün ırkçılık karşıtları, bütün göçmen kuruluşları, bütün insan hakları örgütleri, sendikalar ve hatta Prens Charles bile seferber oldu. Memleketin bütün büyük şehirlerinde büyük gösteriler, yürüyüşler yapıldı. İngiltere Kilisesi hükümetin planlarını "İngiltere'nin yüzünü kızartan, ahlaka aykırı bir politika" olarak tanımladı. Hükümetin yapacaklarını durdurmak için arka arkaya davalar açıldı. Toplu davalara ek olarak, uçağa bindirilmesi planlanan sığınmacıların tek tek her biri adına mahkemelere başvuruldu. Toplu davalarda değil ama bireysel davaların pek çoğunda yürütmeyi durdurma kararları alındı.

Bu kararların sonucunda, geçen hafta uçak kalkmayı beklerken içinde sadece beş kişi olacaktı! Uçağın hükümete maliyeti 500.000 sterlin olduğuna göre, beş mültecinin her biri için 100.000 sterlin yol parası ödemiş olacaktı hükümet!

Ama sonunda beş kişiyi de gönderemediler!

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi yürütmeyi son anda durdurdu ve boş uçak uçuş pistinde kalakaldı.

Boris Johnson, Ruanda planını uygulamakta ısrar edeceğini söylüyor.

Ama kamuoyunda bu insanlık dışı politikanın yarattığı infial ve uçağın pistte boş kalmasını sağlayan kitlese seferberlik düşünüldüğünde, olsa olsa Johnson'un kendisi gidebilir Ruanda'ya. Mültecileri gönderebilme ihtimali hemen hemen sıfır.

ORWELL'İN 1984'Ü VE GÜNÜMÜZDEKİ BASKICI REJİMLER

VOLKAN AKYILDIRM

Son yıllarda dünyada en çok okunan kitaplardan biri George Orwell'ın Bin Dokuz Yüz Seksendört'ü. Türkiye'de de en çok satan kitaplardan biri olan roman, günümüz kapitalizmi ve otoriter yönetimlerin eleştirisinin simgesi haline geldi.

ABD'de Trump'ın iktidara gelişiyle birlikte başlayan otoriter yönetimler dalgası, yeni kuşakların 1984 kitabına yönelmesine yol açtı. Dünyanın çok kazanan şirketlerinin yönettiği sosyal medyanın bir silah olarak kullanılması ve bu şirketlerin baskıcı yönetimlerle ilişkisi; her türden demokratik ve özgürlüğü kazanımı yok etmek için başlatılan savaş birçok kişiyi endişeye sürükledi. Brezilya'da Bolsonaro, Rusya'da Putin, Hindistan'da Modi, Macaristan'da Orban ve Türkiye'de Erdoğan'ın yönettiği rejimlere bakanlar otoriterizmin uç örneklerini görüyor ve yaşıyor.

Orwell 1984'te acımasız bir diktatörlüğü anlatıyor. Diktatörün tek adam kültü etrafında şekillenen parti ile devlet iç içe geçmiştir. Toplum en ufak parçalarına ayrılmış, atomize edilmiştir. Her birey ve toplumsal hayatın bütün parçaları, devlet tarafından belirlenir durumdadır. Gerek muhbirler ağı gerekse teknolojik dinlemeler/izlemeler aracılığıyla bir avuç azınlık denetlenemez bir baskı rejimi kurmuştur. Halkın sefalet içinde yaşadığı bu diktatörlük öylesine ileri gitmiştir ki artık geçmiş - katı sansürle birlikte - yeniden yazar hale gelmiştir; geçmiş unutturmak istemekteyler.

İhanete uğrayan devrim

George Orwell, hayatı boyunca işçi sınıfı devriminin gerekliliğini savundu. Rusya'da Stalinizm'in iktidarı ve 1936 yılında başlayan İspanya Devrimi sırasında yaşadıkları, siyasi görüşlerinde ve yaptılarında etkili oldu.

Orwell, Stalinizm'in amansız bir eleştirmenidir. 1917'de Rusya'da devrimle kurulan iktidarı, yozlaştığını ve bir karşı devrimle yerine baskıcı bir toplum kurulduğunu 1930'ların başından itibaren savundu.

Tek bir ülkede zafere ulaşan devrim, diğer ülkelerdeki devrimlerin başarısızlığı nedeniyle Rusya'ya sıkışmıştır. Yaşanan iç savaşta, işçi sınıfının büyük bölümü imha olurken, parti ve devlet iç içe geçmiş, partiyi kontrol eden bir avuç bürokrat devleti yönetir hale gelmiştir. 1929'da Stalinist rejim

tarafından devreye sokulan I. Beş Yıllık Plan ile sermaye birikimi yeniden başlatılmıştır. Aynı yıl Bolşevik Parti içindeki devrimci muhalefetin yokedildiği, Troçki'nin sürgüne gönderildiği ve parti tarihinin yeniden yazılmaya başlandığı yıldır. Artı değer sömürsünü artırmak için işçi sınıfının grev dahil her hakkı elinden alınmış, bağımsız örgütlenmeleri yasaklanmış, sanattan bilime toplumun üst yapısını oluşturan her kurum ağır bir sansürle devletin uzantısı haline getirilmiştir. İşçi sınıfının atomize edilmesine dayanan Stalinist diktatörlük, topluma büyük bir terör uygulamış ve 1936'da Moskova Duruşmaları adı verilen siyasi yargılamalarda devrimci geçmiş ve gelenek "karşı devrimci" suçlamasıyla mahkum edilmiştir.

İspanya dersleri

Rusya'da Stalinizm'in iktidarı milyonlarca kişinin ölümüne neden oldu. Fakat bu rejimin karşıdevrimci etkileri, Rusya ile sınırlı kalmadı.

1917 Ekim Devrimi'nden yıllar sonra İspanya'da devrim patlak verdi. Anarşist sendikaların liderlik ettiği devrim, 1936 yılında işbaşındaki Halk Cephesi hükümetine yapılmak istenen faşist darbeyi püskürtme mücadelesinden doğdu. İçinde işçiler tarafından desteklenen sosyal demokratların ve burjuvazinin çeşitli fraksiyonlarının da yer aldığı Halk Cephesi'ni yıkmak isteyen General Franco'ya karşı mücadele içinde, anarşistlerin liderlik ettiği bir devrim başladı. İşçiler işyerlerine, yoksul köylüler topraklara el koydu ve her şey kamulaştırıldı.

George Orwell, her devrimcinin okuması gereken otobiyografik romanı Katalonya'ya Selam'da İspanya devrimini anlatır. Aynı zamanda devrimin nasıl boğulduğunu da.

1937 yılı Mayıs'ına gelindiğinde faşizmle mücadele bir iç savaşa dönüşmüştü. Savaş sırasında Moskova'nın yardımıyla güçlenen İspanyol Komünist Partisi, Halk Cephesi'ni savunuyor ve devrimin daha ileri götürülmesine karşı çıkıyordu. Madrid'de devrimin devamını savunan anarşistlerle silahlı hakimiyet savaşına giren Stalinist parti, Orwell'in milisi ve üyesi olduğu POUM adlı devrimci partinin liderine işkence yapmış ve karşı devrimci ilan etmişti. Stalinist rejim, İspanya'da sosyalist devrimi iki nedenle istemiyordu: Almanya-İtalya ittifakı karşısında İngiltere ve Fransa'yı ürkütmemek istiyorlardı. Daha da önemlisi İspanya'da devrimin zaferi, kendileri için bir tehdit idi.

Başka bir ülkedeki işçi iktidarı görenler, Rusya'daki rejimin baskıcılığını görebilir ve Stalinist egemen sınıfa karşı harekete geçebilirdi.

Dünyadaki komünist partilerin birleşik örgütlenmesi 3. Enternasyonal'i Rusya'nın dış politika aracı haline getiren Stalinist bürokrasi, bir parçası olan İspanyol Komünist Partisi'ni kullanarak devrimi içeriden yıkmıştır. İşçilerin bölünmesi General Franco'ya fırsat vermiş, onlarca yıl sürecek diktatörlüğünü kurmuştur.

Stalin'in Hitler ile imzaladığı saldırmazlık anlaşmasına ve 2. Dünya Savaşı'na tanık olan Orwell için faşizm kadar Stalinizm de mutlaka yenilmesi gereken bir rejimdi. Yazılarında SSCB'nin devlet kapitalisti olduğuna yakın şeyler söyler. Fakat "Bürokratik Kolektivizm" tanımına katılarak, SSCB'nin yeni bir sınıflı toplum olduğunu düşünür. Proleterlerin belirleyici gücüne her zaman inanan Orwell'in karamsarlığı da burada başlar. Tony Cliff, Rusya'da Devlet Kapitalizmi adlı kitabında bürokratik kolektivizm teorisini çürütmüştür.

İşçi devrimlerinin güncelliği

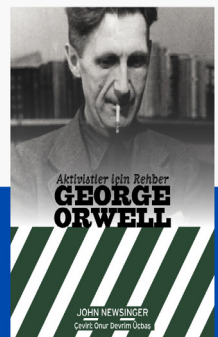
1984 romanında, faşizm ve Stalinizm deneyinden yola çıkarak mutlak baskıcı bir dikta anlatılır. 1930'ların derslerinden yola çıkarak Orwell bizi uyarıyor. Müşfik diktatörler yoktur. Her zaman özgürlük için mücadele etmek gerekir. En kötü koşullarda bile mücadele sürebilir.

Günümüzdeki baskıcı rejimlere bakan çoğu kişi 1984'ün karamsar yanını - Büyük Birader Bizi İzliyor - öne çıkartıyor.

Bugünün farkı, yeni mücadeleci kuşakların henüz yenilmemiş olmasıdır. Nerede bir baskı rejimi varsa orada büyük sosyal mücadeleler var. Düşünce ve ifade özgürlüğü ayaklar altına alınsa da, polis devletleri en ağır baskıları uygulasa da işçilerin sendikaları, emek meslek örgütleri ve sosyalist örgütlenmeler var. En katı sansürle bile siyasi eleştirinin önünü kesemiyorlar. Gerçeğin çarpıtılmasına dayalı egemen sınıf propagandası, derin ekonomik ve sosyal krizler içinde etkisiz hale geliyor.

Otoriter rejimler, mutlak hakimiyete sahip değildir; çünkü kendi içlerinde çelişiklere sahiptir. Kitle hareketleriyle yenilebilir ve yenilmelidirler. Bu rejimlerin içlerinde malyalanan faşizmin iktidarına izin vermemek için - George Orwell'ın önerdiği gibi - işçi devrimleri için mücadele etmeliyiz.

Aktivistler için rehber

Z YAYINLARI

SAĞLIK EYLEMLERİ SONBAHARDA DAHA DA BÜYÜYECEK

Sağlık çalışanları geçtiğimiz Aralık ayından bu yana hem özlük haklarında hem ücretlerinde iyileştirme için mücadele ediyorlar. Aralık ve Ocak aylarında birer günlük, Mart ayında ise 3 günlük iş bırakma eylemleri gerçekleştirdiler. Bu esnada hem Sağlık Bakanı, hem de Cumhurbaşkanı sağlık çalışanlarının durumunun farkında olduklarını gerekli iyileştirmeyi yapacaklarını taahhüt ettiler.

Ancak bir buçuk ay geçmesine rağmen somut herhangi bir adım atılmayınca sağlık çalışanları Mayıs sonunda Ankara'da toplanarak bir beyaz yürüyüş ile taleplerini bir kez daha hatırlattılar. Haziran ayında ise hazırlanmakta olan iyileştirme paketi görünür hale gelmeye başladı ve beklentilerin çok çok altında kalacağı fark edildi. Bunun üzerine tasarımların mecliste görüşüleceği 15 Haziran günü bir kere daha bir günlük iş bırakma kararı alındı ve bu iş bırakma da tıpkı önceki iş bırakmalar gibi oldukça yüksek bir

katılımla gerçekleşti.

Fakat buna rağmen beklentilerin çok gerisinde olan tasarımlar meclisten geçti. Buna göre çalışanlar enflasyon karşısında erimiş olan ücretlerinde neredeyse hissedilmeyecek seviyede iyileştirmeler alırken, özlük haklarında da minimal bir iyileştirme kazandılar.

Sağlık çalışanlarının içindeki öfkeyi dindirmeyecek olan bu paket Temmuz zammıyla bir süreliğine mücadeleyi yavaşlatabilir ancak bu etkinin çok uzun sürmeyeceği açık.

Gerek mesleki, gerekse de örgütsel olarak çok fazla bölünmüş olan sağlık çalışanları, mücadele içinde birleşiyor. Birleştikçe daha etkili eylemler gerçekleştiriyorlar. Temmuz zammı ve iyileştirmenin etkisinin ülkenin içinde bulunduğu koşullarda hızla sönümleneceğini düşünürsek sonbahardan itibaren sağlık çalışanlarının daha güçlü eylemlerle haklarını arayacaklarını söyleyebiliriz.

Bekir Ersin – Sağlık Çalışanı

YEMEK SEPETİ ÖNÜNDE DİRENEŞİNİ SÜRDÜREN DOĞU YILMAZ'DAN AÇIKLAMA

Devasa kârlar elde ettiği halde çalışanlara insanca ücret ödemeyen ve esnaf kurye dayatmasını sürdüren Yemek Sepeti'nin önünde, hakkını istediği için işten çıkarılan Doğu Yılmaz ile dayanışıldı.

Şirketin genel müdürlük binası önünde yapılan basın açıklamasında konuşan Doğu Yılmaz şunları söyledi:

“Haksız hukuksuz işten atmayı kabul etmiyorum. Yemeksepeti yönetimi, açlığı yoksulluğu örgütledi bizler birliği direnişi örgütleyelim.

Yemek sepeti işçileri olarak mücadelemizi büyütmeye devam ediyoruz. Tüm saldırıları boşa düşürerek daha güçlü geliyoruz. Birliğimizi güçlendirerek bizlere kölelik dayatanlardan hesap soracağız.

Taleplerimiz açık ve nettir:

- Ücretler insanca yaşam seviyesine çıkarılana,
- Baskı, mobing, tutanak tehdidi son bulana,

- Sendikal örgütlenme başta olmak üzere örgütlenmenin önündeki keyfi engeller kaldırılana,

- Esnaf kurye adı altında dayatılan güvence-sizlik son bulana,

- Performans ve hız odaklı çalışma rejimine son bulana,

- Road, Runner uygulaması üzerinden kuryelere dayatılan kölelik zinciri parçalanana,

- Sürgüne göndermeler son bulana,

- İşten atılanlar geri alınana ve işten atılmaları yasaklanana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

İşçi kardeşlerimi ve sürecin tarafı olan sendikaları, kurumları temel taleplerimiz ekseninde emek, onur, gelecek, iş güvencesi mücadelemizi birlikte büyütmeye davet ediyorum.

İşçilerin birliği patronları yenecek!

Yaşasın onurlu mücadelemiz!

MÜCADELENİN İÇİNDEN
Faruk Sevim

ASGARİ ÜCRET ZAMMI! HEMEN ŞİMDİ, 10 BİN NET

Ekonomi felakete doğru giderken bütün temel mal ve hizmetlerin fiyatı her gün yükseliyor. Dün 3 lira olan ekmeğin fiyatı bugün 4 lira oldu, yarın 5 lira olacak. Fiyatların artış hızı insanları öfkeliyor. Buna karşın iktidar pişkin bir şekilde, “durumumuzun iyi olduğunu, Avrupa'nın ABD'nin bizden kötü olduğunu” anlatıyor.

Evet, fiyat karşılaştırmalarında, bazı ürünlerde Avrupa ve ABD bizden daha pahalı. Örneğin ekmeğin fiyatı bizde 4 lira onlarda 1 dolar, 1 Euro, yani 17, 18 lira. Bir litre benzin ABD'de 1 dolar, 17 lira, bizde ise 30 lira.

Aynı karşılaştırmayı gelirlerimiz için yaptığımızda durumumuzun ne kadar kötü olduğu ortaya çıkıyor.

Türkiye'de asgari ücret 4 bin 250 lira, ABD'de 2 bin 400 dolar, yani 41 bin lira. Ortalama ücret bizde 6 bin lira, ABD'de 5 bin dolar, 85 bin lira. Ekmeğin fiyatı bizde 4 kat ucuz, ama asgari ücret 10 kat düşük, ortalama ücret 14 kat düşük, bu arada benzinin fiyatı dolar bazında bile bizde iki kat pahalı.

Hükümet enflasyon yoluyla bizleri yoksullaştırmaya devam ediyor.

İşçi ve emekçiler yoksullaşıyor

İşçi ve emekçilerin milli gelirden aldığı pay hızla azalıyor. Patronların payı ise artıyor. Ücretlilerin son bir yılda düşen satınalma güçlerinin maaşlarındaki karşılığı yaklaşık 4 bin lira.

Asgari ücrete Ocak ayı başında yüzde 51 zam yapıldı, 2 bin 820 lira olan asgari ücret 4 bin 250 liraya

İŞÇİ EYLEMLERİ

SAĞLIK EMEKÇİLERİ ÖZLÜK HAKLARI İÇİN İŞ BIRAKTI

Hekim sendikaları ve sağlık emek meslek örgütleri, iktidarın “müjde” olarak duyurduğu yasa tasarısının taleplerine yanıt vermediğini söyleyerek 15 Haziran'da grev yaptı. Aile hekimlikleri başta olmak üzere devlet hastanelerinde acil bakım hizmetleri ve onkoloji dışında hizmet üretimi durduruldu.

Hastanelerden çıkan sağlık emekçileri yürüyüşler yaptı. Hastaların alkışlarla desteklediği hekimler, illerdeki buluşma noktalarında basın açıklamalarını okudu. Meclise giden sağlık örgütleri temsilcileri burada bir basın açıklaması yaptı. Ortak açıklamayı Türk Tabipleri Birliği (TTB) Genel Başkanı Şebnem Korur Fincancı okudu. Sağlık emekçileri, sağlıkta şiddetin son bulmasını, performans sisteminin kaldırılmasını, aile hekimliği yönetmeliğinin iptal edilmesini, ücretlerinin insanca yaşayacak bir düzeye yükseltilmesini istedikler.

MÜCADELE KAZANDIRDI: AĞAÇ A.Ş. İŞÇİLERİ HAKLI TALEPLERİNİ KABUL ETTİRDİ

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne (İBB) bağlı Ağaç A.Ş.'de çalışan 300'ü aşkın işçi İBB binası önünde eylem yaptı. İşçiler, gün sonunda yürütülen müzakerelerde taleplerini kabul ettirmeyi başardı.

İşçiler 13 Haziran'dan beri, işten atılmaları, sendikalaşmalarının engellenmesine, baskılara karşı eylemlerdi. Zamsız ve sözleşmesiz çalışmaya hayır diyor, eylemlerine kazanana kadar devam edeceklerini söylüyorlardı. Ağaç A.Ş. bünyesinde 2500 işçi çalışıyor, geçtiğimiz yıl işçilerin 1700'ü DİSK'te örgütlendi. Sistemik baskılar o zaman başladı.

Park ve bahçelerden sorumlu işçiler asgari ücretin biraz üstünde bir ücretle çalıştırılıyor, 250 lira yol parası ve günlük 13 lira yemek parası alıyorlar. İşçiler, bu mücadeleyi kazanamadıkları takdirde 5-6 yıl boyunca düşük maaşlar ile çalıştırılacaklardı.

DİSK: ZAMLARI DURDURUN, ÜCRETLERİ ARTIRIN

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) İstanbul'da İl Çalışma ve İş Kurumu önünde yaptığı basın açıklamasında açıkladığı sınırların altında kalan asgari ücretin artırılmasını istedi.

Genel Başkan Arzu Çerkezoğlu, “2021 Aralık ayında 4.253 TL olarak belirlenen net asgari ücret sadece Mayıs ayında 1516 TL eridi. Enflasyon nedeniyle yılın ilk 5 ayında 5 bin liramız cebimizden uçtu gitti! Gerçek enflasyon oranına göre değil, TÜİK verileriyle 5 bin liramız buharlaştı” dedi.

DİSK Yönetim Kurulu'nun açıklamasında öne çıkan talep ve tedbirler:

- Asgari ücret yüksek enflasyon dönemlerinin

de yılda dört kez belirlenmelidir.

- Yoksulluğu ve adaletsizliği büyüten bir ekonomik büyümenin bu ülkeye, bu halka, Türkiye işçi sınıfına bir faydası yoktur. Bu yüzden asgari ücret tespitinde sadece enflasyon değil büyüme oranı ve yoksulluk sınırı da esas alınmalıdır.

- Asgari ücret üzerindeki sigorta pirim yükü azaltılmalı, işverenlere verilen SGK prim desteği işçiler için de sağlanmalıdır.

- Asgari ücrete paralel olarak diğer tüm ücretler ve emekli aylıkları da artırılmalıdır.

- En düşük emekli aylığı asgari ücret düzeyine çekilmeli, EYT'lilerin emeklilik hakları verilmelidir.

yükseltildi. Aslında olması gereken 6 bin liraydı.

Aradan geçen altı ayda enflasyon sadece TÜİK'in rakamları ile yüzde 50, ENAG'ın rakamı ile yüzde 110 arttı. Asgari ücretin şimdi en az 10 bin lira olması gerekiyor.

Birleşik işçi mücadelesi şart

Asgari ücrete Temmuz ayı başında yeni bir zam yapılması ihtiyacı çok acil. Ama hükümet bu konuda hala net olarak bir görüş beyan etmedi.

Hükümeti sıkıştırmak, asgari ücrete zam yapılmasını sağlamak için sendikalar harekete geçmeli, bir araya gelmeli ve birleşik kitlesel eylemler düzenlemelidir.

Emek Platformu benzeri bir örgütlenmeye ve kitlesel işçi mücadelesine her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var.

“BENİM ADIM LEON”

BİR ÇOCUĞUN GÖZÜNDEN KURUMSAL IRKÇILIĞA BAKMAK

Dokuz yaşındaki Leon, hayatının paramparça olduğunu fark edince ırkçılığa dair gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalır.

Kit de Waal'ın ilk romanından uyarlanan BBC draması “Benim Adım Leon” oldukça değerli bir yapım.

Farklı etnik kökenlere sahip bir aileden gelen Leon'un (Cole Martin) gözünden, siyah olmasına ve kendisinin toplumdaki yerine dair giderek artan farkındalığını izlediğimiz TV filmi, sosyal hizmet uzmanlarından polise kadar devletin her kademesine nüfuz etmiş kurumsal ırkçılığı dürüst bir anlatıyla ve büyük bir ustalıkla işliyor.

Leon'un yeni doğan beyaz kardeşini hayranlıkla izlediği o sevimli açılış sahnesiyle başlıyor her şey. Özenin, şefkatin insanın doğasından geldiğini, nefret ve ırkçılığınsa sonradan öğrenildiğini fısıldıyor bizlere nazikçe.

Fakat Leon'un altından kalkması gereken çok fazla iş var. Annesi Carol (Poppy Lee Friar) çocuklarına tek başına bakamayacak hale geldiği için, kardeşine ebeveynlik yapmak zorunda. İşte bu noktada filmin bazı tuhaf yanları çıkmaya başlıyor ortaya. Leon'un bebeği beslemeye ve temizlemeye çalıştığı o sahneler insanın içini burkuyor olsa da, an-

latının ne yöne ilerleyeceğine dair bir dizi fazladan detayın kullanılmış olması onların gücünü biraz zayıflatmış. Carol karakterinin yeterince iyi geliştirilmemiş ve yaşadığı sorunların altında yatan sebeplerin bizlerin tahmin becerisine bırakılmış olması da bunlara eklenebilir.

Bilhassa da Bay Devlin (Christopher Eccleston) ve Leon'un baba figürü Tufty (Malachi Kirby) arasındaki etkileşim, bunun en çok hissedildiği yerlerden biri. Ancak belki de bu kadar kısa bir yapımda hepsini birden işlemek mümkün olamamıştır. Örneğin, Tufty, Devlin'i polis muhbiri olmakla suçluyor ama diğer taraftan Tufty'nin bir şeyleri yanlış anladığı da ima ediliyor. Bu noktada romana başvurursak, yazar Kit de Waal'ın 1980'lerin İrlanda'sındaki açlık grevlerini de işlediğini görebiliyoruz.

Leon'un Tufty ile geçirdiği, bakımıyla ilgili saatler kendi gelişimini de hızlandırıyor. Leon ve Tufty arasındaki doludizgin diyaloglar kararlı bir şekilde akarken siyahlara yöneltilen ayrımcılığın açık bir ifadesi haline geliyorlar.

Leon ihmal edilmiş, istismara uğramış bir çocuk. Fakat bir yandan da rastgele ortaya çıkan harika insanlarla karşılaşmalarına tanık oluyor, bir gece ansızın evlerinde beliren

bu çocuğun nereden çıktığını bile sormamalarını hayretle izliyoruz. Leon bir başkasının evini kendine ait hissettiği bir yer olarak benimserken aile kurumunun onu nasıl da hayal kırıklığına uğrattığını görüyoruz.

Benim Adım Leon kurumsal ırkçılık temasından hiç kopmayan bir yapım. Ve ırkçılığın çeşitli devlet kurumları aracılığıyla kendini

farklı şekillerde gösterebildiğini resmetmesi açısından da oldukça başarılı bir anlatıya sahip. Kusurlu yöntemlere başvuran sosyal hizmet uzmanlarından tam anlamıyla ölüm saçan polisine kadar herkes bunun uygulayıcısı durumunda.

Socialist Worker'dan çevirildi.

PORTRELER
Can İrmak Özınanır

MAGNUS HIRSCHFELD

Hayatının büyük çoğunluğunu Almanya'da geçiren fizikçi ve seksolog Magnus Hirschfeld 1868 yılında Prusya İmparatorluğu'nun günümüzde Polonya'ya bağlı bulunan Pomerania şehrinde Aşkenaz Yahudisi bir ailenin çocuğu olarak doğdu. 1887-1888 yıllarında önce felsefe ve filoloji okuyan Hirschfeld, daha sonra tıp eğitimi aldı. Tıp doktorluğu derecesini aldıktan sonra sekiz aylığına ABD'nin Chicago şehri ziyaret etti. Burada yürüttüğü çalışmalar sırasında şehrin eşcinsel topluluğunun altkültürünü incelemeye başladı. Yazdığı kitap ve makalelerde eşcinselliğin evrensel bir olgu olduğunu savundu.

Almanya'nın Magdeburg şehrinde birkaç yıl pratisyen

hekim olarak çalıştıktan sonra eşcinsel aşk üzerine Sappho ve Sokrates isimli bir broşür yazdı. 1897 yılında ise yayıncı Max Spohr, avukat Eduard Oberg ve yazar Franz Joseph von Bülow ile beraber Bilimsel İnsani Komite'yi (WhK) kurdu. WhK, Almanya'da LGBTİ+ hareketinin en önemli örgütü hâline gelirken, Hirschfeld de bu hareketin en tanınır kamusal figürü oldu. Sloganı “Bilim yoluyla adalet olan” WhK'nin en temel faaliyeti, Almanya ceza yasasında yer alan ve eşcinselliği yasaklayan 75'inci fıkranın kaldırılması üzerine yürüttüğü kampanyaydı. Bu amaçla Hirschfeld öncülüğündeki örgüt 6 bine yakın imza topladı. İmzacılar arasında Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) liderlerinden August Bebel, Karl Kautsky, Eduard Bernstein gibi kişilerin yanısıra Almanya'nın tanınmış entelektüel figürlerinden Albert Einstein, Stefan Zweig, Herman Hesse, Thomas Mann, Rainer Maria Rilke gibi isimler bulunuyordu. Yasağın geri çekilmesi talebi SPD içindeki bir azınlık tarafından parlamentoya taşındıysa da destek bulamadı.

WhK'nin sloganı Hirschfeld'in fikirlerini net bir şekilde yansıtıyordu, ona göre eşcinsellik bir üçüncü cinsiyet ve bilimsel olarak bunun gösterilmesi eşcinseller üzerindeki baskıların ortadan kalkmasını sağlayacaktı. 175. Madde temel olarak geyler hakkında olsa da Hirschfeld, kendi bilimci perspektifi içinden cinsel kim-

lik ve cinsiyetlerin doğal olgular olduğunu savunarak LGBTİ+'ların hakları için mücadeleye devam etti. Bu mücadelesi sebebiyle hem bilim çevrelerinde hem de politik sahnede sert eleştirilere maruz kaldı. Hatta 1920 yılında daha sonra Nazi Partisi'nin önemli bileşenlerinden biri olacak bir milliyetçi grup tarafından öldüresiye dövüldü.

Yıllar içinde hem bilimsel çalışmalara hem de aktivizme devam eden Hirschfeld, 1914'te I. Dünya Savaşı başladığında savaş karşısında ikircikli bir tutum aldı. Üyesi bulunduğu SPD'nin önemli bir kısmı gibi başlangıçta savaşa kısmi bir sempati beslese de, kısa süre sonra pasifist bir pozisyonu savunmaya başladı.

1919'da Almanya'da gerçekleşen devrim yeni bir aşamayı temsil ediyordu. Almanya'daki devrim sosyalizmle sonuçlanmadı ancak imparatorluğun yerini cumhuriyet aldı. Hirschfeld'in de üyesi bulunduğu SPD devrimcilere sırt çevirerek iktidara gelmişti. Ancak devrimci fikirler yaygın bir şekilde konuşuluyordu. Bu ortamda Hirschfeld Seksüel Bilimler Enstitüsü'nü kurdu ve fikirlerini enstitüde hayata geçirdi. 1933 yılında Naziler iktidara geldi ve enstitüyü kapattı. Eşcinselliğe karşı bir savaş başlatan Naziler Hirschfeld'i de sürgüne yolladı. Hirschfeld, 1935'te Fransa'da sürgündeyken hayatını kaybetti.

İKTİDAR EKONOMİYİ FELAKETE SÜRÜKLÜYOR

F. SEVİNÇ

Türkiye adım adım iflase gidiyor. Kredi iflas riskini gösteren CDS primi yeni bir rekora daha imza attı. Derinleşen ekonomik krize bağlı olarak artan CDS, 900 puanı geçti. Türkiye'nin CDS primi iki yıl daha 900'ün üzerinde seyredecek.

CDS primi bir ülkenin dış borçlanmasındaki en önemli göstergelerden birisi. CDS, aslında bir çeşit sigortalama işlemi. Herhangi bir ülkeye veya şirkete borç verenlerin, o borcun geri ödenmemesi ihtimaline karşı aldığı sigorta poliçesine CDS deniyor.

Covid salgını, Rusya'nın Ukrayna'yı işgali, yükselen enerji fiyatları, enflasyonun yükselmesi, dış borçların artması, kurların yükselmesi Türkiye'nin CDS'ini yükseltiyor.

Yüksek CDS nedeniyle borç alma koşullarının kötüleşmesi döviz temininde sıkıntılara, kredi döviz borçlarının ödene-memesine yol açıyor. Borçların ödenememesi veya erteleme talep edilmesi durumunda o ülke ekonomisi iflas etmiş oluyor.

İflas demek, Türkiye için yakıt, elektrik, ekmek bulunamaması demektir. Ayrıca dış borç ödemeleri için daha fazla TL ayrılması demektir. Bu durumda para daha hızlı değer kaybeder, emekçi kesimler daha hızlı yoksullaşır.

Döviz bulmak giderek zorlaşıyor

İktidar döviz sıkıntısını aşmak için Kur Korumalı Mevduattan (KKM) sonra şimdi de Gelire Endeksli Devlet İç Borçlanma Senetlerini (GES) çıkarmaya karar verdi. KKM ile piyasa-dan yaklaşık 50 milyar dolar toplamıştı, ama topladığı tüm dövizleri arka kapı yöntemi ile sattı. Merkez Bankası rezervleri eksi 60 milyar dolarda kalmaya devam etti.

Her hafta gereken 5 milyar dolar yeni döviz ihtiyacı için çıkarmaya çalıştığı GES'lerin de döviz sorununa çare olması mümkün değil. Bu yolla milyarlarca lira para devlet bütçesinden bankalarda hesabı olan bir avuç zengine (yaklaşık 500 bin kişi) aktarılacak. Faizleri düşürdüğünü iddia eden hükümet, KKM ve GES'ler yoluyla zenginlere halkın sırtından yüzde 110'lara varan faizler ödüyor.

Hükümet döviz ihtiyacı sorununu çözemiyor

Dolardaki yükseliş hükümet tarafından sürekli ekonomik darbe olarak açıklanıyor. Oysa ekonominin dönmesi için ihracat ve turizm gelirlerinden elde edilen dövizlerin dışında, Türkiye'nin her yıl en az 30-40 milyar dolar daha döviz ihtiyacı var. Ukrayna'nın Rusya tarafından işgali sonrası artan petrol ve doğal gaz fiyatları bu rakamı biraz daha yukarıya çekti.

Hükümet uyguladığı politikalarla, yargı sistemini siyasallaştırarak, haksız cezalar vererek, liyakate dayalı atamalar yapılmayarak, MB, TÜİK vb kurumların özerkliklerine müdahale ederek güvenilirliğini ortadan kaldırdı. Bu yüzden döviz girişleri neredeyse tamamen bitti, hatta var olan yabancı yatırımcılar bile Türkiye'den kaçmaya başladı, yeni borç alma maliyetleri olağanüstü yükseldi. Türkiye aldığı her borç için bugün fazladan yüzde 9 risk faizi ödüyor.

Enflasyonla mücadele sınıf mücadelesidir

Hükümet sürekli para basıyor, bu da enflasyonu daha da

artırıyor. Hükümetin zaten enflasyonla mücadele diye bir programı ve çabası yok. Enflasyon aslında bir tür vergi. Hükümet bu vergiyi toplamaya devam ediyor.

Enflasyonun asıl kaybedeni, ücretleri sabit olanlar, işçiler, memurlar. Diğer kesimler ürettikleri mal ve hizmetlere bir miktar zam yapıyorlar, ama işçiler ve memurlar bunu yapamıyorlar.

Bu nedenle enflasyonla mücadele aslında bir sınıf mücadelesidir. Enflasyonun ortadan kaldırılması için hükümete baskı yapmalıyız, gösteriler yapmalıyız. Enflasyonla elimizden gelirlerimizin çalınması, ücretlerimizin satın alma gücünün düşürülmesi hırsızlıktır, bu hırsızlığa dur demeliyiz.

Siyasi iktidarın tüm yetkilileri derhal istifa etmeli, şirketlere yapılan para aktarımları durdurulmalı, dövizde endeksli bütün yatırımlarda TL'ye dönülmeli, yeni saraylar yapmak gibi bütün gereksiz harcamalar durdurulmalı, büyük masraflara neden olan mevcut cumhurbaşkanlığı sarayı kapatılmalıdır.

SÖYLEŞİ 29 HAZİRAN 19:30

**ALIŞIN BURADAYIZ
HEP BERABER
KAZANACAĞIZ**

KONUŞMACILAR:

AYLİME ASLI DEMİR (KAOS GL)

ATILLA DİRİM (DSİP)

EYLEM ÇAĞDAŞ (AKTİVİST)

SÖĞÜTLÜÇEŞME CADDESİ,
KALEM SOKAK, NO: 11,
ARIF BEY İŞHANI, K:3,
OSMANAĞA -KADIKÖY
İLETİŞİM: 05334479709
SKYPE'TAN CANLI YAYIN

sosyalist işçi

Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti. • Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Meltem Oral • Adres: Serasker caddesi, Nergis Apt, No:88, Kat: 3, Kadıköy, İstanbul • Baskı: Akademi Matbaacılık: Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 230, Topkapı/İstanbul - Tel: 0212 493 24 67-68-69
Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır • www.sosyalistisci.org

UMUTSUZLUĞA YER YOK OYLAR HDP'YE, DEMOKRASİYE!

"Halkın mevcut iktidar blokunu iktidardan göndermekte kesin kararlı olduğu ama yerine neyin geleceği konusunda belirsizliğin korunduğu koşullarda, herkesi, seçimlerin yapılmayacağı, seçimlerin sonuçlarının tanınmayacağı gibi umut kıran yaklaşımlardan vaz geçmeye, dedikodulara son vermeye çağırıyoruz. Birlikte, seçim-milletvekili pazarlıkları yapmayan ama seçimlerde iktidarı göndermeye kararlı olan antikapitalist bir siyasi odağın yığınsallaştırılması için mücadele dolu döneme hep birlikte hazırlanalım."

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP) geçtiğimiz hafta önümüzdeki seçimlere dair deklarasyon yayınladı. Yapılan basın toplantısında DSİP Eşsözcüsü Tuna Emren, DSİP GYK üyesi Ferda Keskin, Antikapitalist Kadınlar'dan Dila Ak, Hepimiz Göçmeniz kampanyasından Deniz Güngören ve Antikapitalist Öğrenciler'den Tibet Şahin katıldı:

Şimdi HDP zamanı!

Milletvekilliği seçimlerinde herkesi HDP adaylarına oy vermeye çağırırken cumhurbaşkanlığı seçimlerinde bir dizi prensibi öne çıkartıyoruz. Kürt sorununun demokratik zeminlerde çözümü için girişimlerin başlaması çok önemli. Kürt halkının temel haklarının tüm düzeylerde tanınması ve yasalar ve anayasa tarafından garantiye alınmasını sağlamak için mücadele edeceğiz.

Seçilmiş belediye başkanları, vekilleri, üyeleri, sözcüleri tutuklanan, hapse atılan Kürt halkıyla dayanışmak için atılacak ilk adımlardan birisi, önümüzdeki seçimlerde, HDP'yi desteklemektir. Hem HDP'nin kriminalize edilmesine karşı hem HDP üyeleriyle dayanışmak için hem de seçim sürecini milliyetçiliğe karşı kazanımlar elde edebileceğimiz bir sürece çevirmek için önümüzdeki seçimlerde tüm yoksulları, emekçileri ve yurttaşları HDP'nin adaylarına ve sosyalist adaylara oy vermeye çağırıyoruz.

Bizler demokrasinin en acil ihtiyaç olduğu konusunda emekçilerle yoksullar, her alanda mücadele eden aktivistler ve halkın büyük çoğunluğuyla ruh birliği içindeyiz. Demokrasi ve tüm acil sorunların çözümü için Kürt halkının mücadelesiyle batıda işçi sınıfı ve ezilenlerin mücadelesinin dayanışma içinde örgütlenmesi gerekiyor. Bu yüzden seçim sürecinde, sorunu milletvekili pazarlıklarının dışında ele almak ve "ama"sız "fakat"sız HDP'nin adaylarına oy vermek üzere bir kampanya örgütlemek çok önemli.

Kurulacak bir ittifak her şeyden önce HDP'nin kapatılmasına sesini yükseltecek ve mecliste daha güçlü bir şekilde temsil edilmesine yardımcı olacak bir ittifak olmalıdır. Böyle bir ittifak her şeyden önce HDP'nin kapatılmasına karşı büyüyen bir kampanya yapmalı ve buna izin verilmeyeceğini ilan etmelidir.

Seçimler, seçimlere ertelenemeyecek kadar önemlidir!

Her mücadeleyi, her talebi seçimlere ertelemek, iktidarın oyunu sıkıştırmak istediği alana sıkışıp kalmak anlamına gelir. İktidar, seçimlere kadar on binlerce, yüz binlerce ve giderek milyonlarca insanın öfkesiyle, talepleriyle, kararlılığıyla, milim gerilemeyeceğini gösteren hareketiyle yüzleşmek zorunda. Bu yüzleşme öncelikle iktidarın halkın iyiliği için hiçbir adım atma niyetinin olmadığını, iktidar partisinin tabanındakiler de dahil tüm ezilenlere gösterecek. İktidar partisinin tabanında yer alan yoksul kitleler ve bu partiden kopan ama gide-

bileceği adres bulamayanlara başka bir ihtimalin varlığını gösterebilecek. Son olarak bu türden yüzleşmelerle, hareket içindeki milyonlar, bu iktidarın kelimenin tam anlamıyla fakirden alıp zengine verme aygıtı olduğu konusunda netleşecek.

Kitle hareketleri iktidar blokunun beslediği karanlığın, umut kıran siyasal atmosferin asli panzehridir. Demokrasi ve özgürlük için harekete geçen kitleler, iktidarın sanıldığı ve anlatıldığı kadar, hem iktidar sözcülerinin düşündüğü hem de maalesef muhalefet çevrelerinin kafasından geçirdiği kadar güçlü olmadığını gördükçe, başka bir siyasetin ihtimali, kitlelerin doğrudan müdahil olduğu politik bir iklimin inşa edilebileceği umudu yeşerdikçe; tüm sağa savrulma, dolayısıyla umutsuzluğun içinde tohumlandığı, büyüdüğü kesif sağcı siyaset ömrünü doldurmaya başlayacak. Z kuşağı dahil tüm kuşaklardan, tüm mesleklerden öğrenciler, işçiler, çalışanlar çözümü başka ülkelerde çalışmakta aramak üzere göç etmekten vaz geçecekler.

Her şeyi seçime ertelemek, bugün can yakıcı bir dizi soruna karşı kitlelerin harekete geçmesini engelleyen bir öge haline geldi. "Atı alan Üsküdar'ı geçtiğinden" beri fırsatlar kaçıyor. Gülten Kışanak ve HDP'li belediye başkanları tutuklandığında, Demirtaş ve arkadaşları tutuklandığında, İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararı alındığında, Peker'in ifşa videoları yayınlandığında, yargısal bozulmanın sayısız örneği yaşandığında, Kasım ayından itibaren iktidarın beceriksizliğiyle tımandırılan enflasyon ve aşırı fakirleşmeye karşı tepkiler başladığında ve tüm bir pandemi boyunca pandeminin insanlarla dalga geçer gibi "idare edilmesinde" fırsatlar kaçırıldı.

Fırsat kaçırmamanın yolu ise kimin cumhurbaşkanı adayı olacağı yönündeki tartışmalar ve muhalefet içi milletvekili pazarlıkları değil, işçi sınıfının birleşik eylem yeteneğinin devreye girmesidir. İlk bakışta çelişkili gelebilir ama seçimleri kazanmanın yolu, seçimlere değil mücadeleye kilitlenmekten geçer. Seçimleri kazan-

manın yolu, sandık demokrasisiyle yetinmeyip yüzbinlerin eylem alanlarında buluşmasından geçer. Seçim kazanmak istiyorsak, her gelişmenin çözümünün seçim olacağı yanılısamasından kurtulmak bir zorunluluk.

İki olumlu bir olumsuz seçim ittifakı örneği

Macaristan'da kurulan ittifakın ağır seçim mağlubiyeti, beş benzemezlerin her yan yana gelişinin seçim kazanmak anlamına gelmediğini ortaya seriyor. Oysa önce Trump'ın seçim yenilgisi, ardından Şili'de yaşanan solun seçim zaferi, seçimlerden önce milyonların hakları için sokaklarda mücadele etmesinin ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Trump, seçimlerden önce yaklaşık 26 milyon ABD vatandaşı ırkçılığa karşı haftalarca mücadele etmeye başladığında zaten yenilmişti.

OY VERMEYECEKLERİMİZ!

Cumhurbaşkanlığı adayları arasında adı yolsuzluğa karışan, göçmen düşmanlığı yapan, göçmenleri evine göndereceğiz diye lafa başlayan, iklim krizine karşı hemen şimdi kömürden ve fosil yakıttan çıkış önermeyen, nükleere karşı çıkmayan, kadınların tüm düzeylerde özgürlüğünü tanıdığını ilan etmeyen, neoliberal işçi düşmanı politikalarla arasına mesafe koymayan, LGBTİ+ haklarını tanımayan, krizin faturasını sermaye sınıflarına yükleyeceğini şimdiden ilan etmeyen, sınır ötesi operasyonlara karşı çıkmayan hiçbir adaya oy vermeyeceğiz.

Seçim kampanyası sadece toplumsal kutuplaşmaya çare üretmekle kalmamalı aynı zamanda ezilenlerin arasında duvarlar örmeyen bir süreç olmalıdır.

Cumhurbaşkanı adayları belirlendiğinde, bizler de tartışıp yeniden değerlendirme yaparak karar vereceğiz. Bu tartışmaları en geniş kamuoyuyla birlikte yapmayı hedefliyoruz.

Mevcut iktidar ittifakının bezdiren, boğan, aşırı sağcı, kurum, denge, denetlemenin canına ot tıkayan, keyfe keder ve demokrasinin zerresine muhtaç durumda bırakan uygulamaları, aşırı sağcı, göçmen düşmanı, burjuva programını savunan, özelleştirmeci bir başka alternatif desteklememiz için gerekçe olarak sunuluyor.

Önümüzdeki seçimler elbette büyük bir öneme sahip ama işçiler, Kürtler, göçmenler, Ermeniler, kadınlar, LGBTİ+'lar, iklim aktivistleri ve ekosistemleri için direnenler, hayvanlar açısından değişim vadetmeyen ama tek vaadi Erdoğan'ın gitmesi olanlar öfkeli kitlelere Mansur Yavaş'ın, Merak Akşener'in, göçmen düşmanlarının ismini aday olarak tartışıyorlar.

İktidarın ağır tahribatı, düpedüz sağcıların alternatif olarak öne çıkması için kullanılamaz.

